

Karl Ove Knausgård
AZ ÖRÖKLÉT
FARKASAI

A fordítás alapjául szolgáló mű
Karl Ove Knausgård: *Ulvene fra evighetens skog*
Forlaget Oktober, Oslo, 2021

A könyv fordítását támogatta a NORLA

Copyright © Karl Ove Knausgård, 2021
First published by Forlaget Oktober AS, Oslo, 2021
All rights reserved
Hungarian translation © Kúnos László, 2024

Negyvenévesnek látszó asszony nyitott ajtót. Sápad volt, sovány, arca sminktelen, szeme kisírt. Világoskék farmert viselt, fehér pólót, haját szorosan összefogta.

Johansen enyhén meghajolt, megszorította a kezét, és mondott neki valamit, de olyan halkán, hogy nem értettem. A nő kicsit elmosolyodott, és bólogatott. Aztán hátrébb lépett az előszobába, Johansen pedig az autóhoz ment, és kinyitotta a hátsó ajtaját. Lassan húzta ki belőle a koporsót. Megvártam, amíg majdnem teljesen kihúzza, akkor megfogtam a végét, és ketten együtt kiemeltük.

Egy nő állt a szomszéd ház emeleti szobájának ablakában, és nézett minket. Amikor találkozott a tekintetünk, visszahúzódt, és eltűnt.

– Itt van – mondta a nő, amikor a koporsóval beléptünk az előszobába.

Kövtük, és beléptünk egy tágas helyiségbe, amely valószínűleg betegszobává átalakított vendégszoba lehetett. A közepén álló franciaágyon, fehér paplan alatt feküdt a halott. Arca szembetűnő soványsága miatt öregembernek látszott, de amikor közelebb mentünk hozzá, láttuk, hogy viszonylag fiatal férfiról van szó. A koporsót óvatosan letettük a földre. Amikor felegyenesedtem, észrevettem, hogy még valaki van a szobában. Az ágy mögött, a fal mellett álló pamlagon egy lány ült. Tizenhat-tizenhét éves lehetett. Rövid, szőke haja volt, szemét sötét karika árnyékolta, mintha panda lett volna, fekete nadrágot, fekete pólót, szegecses övet viselt.

Punk.

– Talán jobb volna, ha most kimennél, Marie – mondta a nő, valószínűleg az anyja.

– Jól megvagyok itt.

A padlót néztem. Johansen összekulcsolta a kezét.

– Gyere, menjünk ki mind a ketten – mondta az anya. – Hagyjuk magukra az urakat, hogy nyugodtan elvégezhessék a teendőiket.

A lány dacosan rázta a fejét.

Az anya Johansenre nézett.

– Felőlünk maradhat – mondta Johansen.

– Biztos?

– Igen.

A lányra nézett, és bólintott.

A lány rezzenéstelen arccal bámult ki az ablakon, mintha ott se lettünk volna.

Miután az anya kiment, egy fiú jelent meg az ajtóban. Talán tízéves lehetett. Az ő arcáról sem lehetett leolvasni semmit. Amikor tekintetünk találkozott, megértettem, hogy nagyon dühös. Sarkon fordult, és eltűnt. Johansen is kiment, egyedül maradtam a lánnyal a szobában. Semmivel sem tudtam elfoglalni magam, csak álltam az ágy és a halott mellett, és vártam, hogy Johansen visszajöjjön.

Észrevettem, hogy a lány engem néz.

Mondanom kéne valamit. Megkérdeznem, hogy az apja volt-e, vagy valami ilyesmit. Bár a halott itt fekszik, furcsa lenne a „volt”, a múlt idő. Igaz, a jelen idejű kérdés még furcsább volna.

A lány felállt, az ágyhoz lépett. Kezét a paplanra tette, nagyjából a férfi mellkasa fölé. Lehajolt, és arcát a férfi arcához nyomta. Amikor felállt, felém fordult. Könnyek csorogtak a szeméből.

– *Tegnap* még beszélgettünk – mondta.

Bólintottam.

Ekkor szerencsére visszajött Johansen. Hozta magával a kis fekete táskáját. A lány leült a pamlagra, lábát maga elé húzta, átkarolta, fejét a térdére hajtotta. A háta rázkódott. Johansen borotvát és egy csomag nedves törülközőt vett ki a táskából, lecsukta a fedelét, és borotválni kezdte a halottat.

– Tudok segíteni valamit? – kérdeztem, milyen halkán csak tudtam.

De nem elég halkán.

– Elénekelhetnél egy zsoldárt. – A lány felemelte a fejét, és a lábát letette a földre. – Űgyis olyan ájtatos képed van. Biztos sok zsoldárt ismersz. Énekelj el egyet apának.

Nem tudtam, mit tegyek, segítségkérően néztem Johansenre, de őt lekötötte a borotválás, fel se pillantott rám.

– „Mit bízunk a múlt földi dicsőségben”, ez illene most ide.

– Sajnos nem ismerem – mondtam.

– „Halál és elmúlás a mi osztályrészünk” – szavalt. – „Föld porából lettünk, ismét porba térünk.”

Johansen óvatosan elfordította a halott fejét, néhányszor végighúzta az álla alatt a borotvát, a törlőkendővel áttörölte a bőrt, aztán felpillantott a lányra.

– Tudna esetleg segíteni a felkészítésben? – kérdezte.

A lány megrázta a fejét, Johansen folytatta a munkát, a lány apatikusan nézte. A hátunk mögött bejött a szobába az anya, karján egy öltönnyel és egy szépen összehajtogatott inggel. A ruhákat letette az ágy mellett álló székre, és kiment, nem szólt senkihez egy szót sem.

– Istenem, ezt akarják ráadni? – kérdezte a lány, miközben a székhez ment, és felemelte a ruhákat. – Anya? – kiáltotta. – Anya!

Kiszaladt a szobából. Nem sokkal ezután már az emeletről halottuk távoli, de éles hangját.

Johansen rám pillantott, mielőtt visszarakta volna a borotvát a táskába. Halkan dúdolt valamit, és elővett egy kisollót. A fiú átvágott az előszobán. Ajtók nyíltak és csukódtak, a következő pillanatban megpillantottam a fiút az ablakon át, biciklivel ment lefelé a dombról.

Johansen félrehúzta a paplant, megfogta a halott kezét, kicsit felemelte, és a körmét kezdte vágni. Az olló nevetségesen kicsinek látszott ormótlan mancsában.

A lány masírozott be a szobába egy csomó ruhával a kezében.

– Ezeket szerette viselni – mondta. – Mindig ezekben járt.

– Rendben – mondta Johansen. – Tegye oda, kérem, a székre.

Kopott farmer, sötétkék pulóver, zöld anorák.

A lány a kezébe temette arcát, pár másodpercig csak állt és zokogott, aztán elindult kifelé, de a kezét nem vette le az arcáról.

Johansen a halott másik kezén folytatta a körömvágást.

– Úgy látom, szerette a természetet – mondta Johansen, és fejével a falon lógó nagy méretű fotókra mutatott. Az egyikben fiatal férfi ült egy tábortűz mellett, kávé melegített a tűz fölött, szorosan mellette szőke kislány állt piros anorákban. Egy másikon a férfi, az asszony és a kislány volt látható teljes sifelszerelésben, valamint egy szánkóban ülő kisbaba egy végtelennek tűnő hófehér lejtő tetején az ugyancsak végtelennek látszó kék ég alatt.

– A lány azonban punk lett – mondtam.

Johansen visszaeresztette az ágyra a halott kezét, az ollót visszatette a táskába.

– Add ide azt a nadrágot – mondta.

Anya és lánya az előszobában állt, amikor kivittük a koporsót. A fiút nem láttam sehol. A koporsót elhelyeztük az autóban, egy pillanatra meghajtottuk előtte a fejünket, azután Johansen odament hozzájuk, néhány szót váltott velük, és kézfogással búcsúzott, én közben az autó mellett álltam, és vártam.

Amikor leértünk a dombról, észrevettem a fiút, akit megdöbentett a kocsni látványa, nem számított ránk, láttam arcán a rémületet, amint a nyeregből fölemelkedve vadul taposni kezdte a pedált, hogy minél nagyobb ívben elkerülhessen minket.

– Apám meghalt, amikor tízéves voltam – mondtam.

– Sajnálom – mondta Johansen.

– Oké, nem azért mondtam – feleltem. – Csak eszembe jutott, amikor a srácot megláttam.

– Kivételes eset ez a mostani – mondta Johansen. – Hordágy és hűtőkamra a szokásos sorrend. Az asszony határozottan kérte, hogy otthon készítsük elő, és öltöztessük fel, és koporsóban vigyük el.

– Miért?

– Ezt nem kérdezhettem meg tőle.

Többet nem is beszélgettünk, egészen addig, amíg egy órával később be nem vonultunk a pihenőszobába enni valamit. Ma is elfelejtettem tízórait hozni, és amikor Johansen felfogta, mi a helyzet, most is elém tolt a tízórais zacskóját, ugyanúgy, ahogy az előző nap. Ezúttal köszönettel elfogadtam, mert nagyon éhes voltam.

Rozskenyérszendvics volt kecskesajttal és csipetnyi tubusos kaviárkrémmel.

– Tegnap azt mondtad, hogy voltaképp halottak vagyunk, és amit halálnak gondolunk, az a második halál – mondtam.

– És?

– Ezt honnan szedted?

– Örülök, hogy a gondolat nyomot hagyott benned – felelte, miközben a nyelvvel körbenyalta az ajkát, egy kis vajmorzsát próbált eltávolítani a szája sarkából.

– Persze tudom, hogy marhaság, de elismerem, hogy tegnap óta többször is eszembe jutott.

– Az ősi egyiptomiak nem félték a haláltól. Számukra csupán azt jelentette, hogy átkerülnek az egyik helyről a másik helyre. De ott, a halottak országában, *ott* már félték a haláltól. *Az* a halál már végleges volt.

– Aha – mondtam –, szóval azért nem iszogatsz esténként a városban, mert otthon ülsz, és az ősi Egyiptomról olvasol?

– Előfordul, kétségtelenül.

– És az egyiptomiak az élők világát a halottak országának tartották?

– Nem.

– Hát akkor ki tartja annak?

– Én.

– És miért?

Egy ideig csak nézett rám, nem válaszolt a kérdésre, csak lassan, alaposan rágta a szájában lévő falatot.

– Mert így érzem – felelte végül.

Közben lefőtt a kávé, felálltam, megtöltöttem két bögrét, az egyikbe tejet is öntöttem, és jó sok cukrot tettem.

– Komolyan gondolod, vagy csak ugratsz? – kérdeztem, és letettem a két bögrét az asztalra.

– Mit gondolsz?

– Nem tudom. Nem ismerlek.

– De az intuíciód csak sug valamit?

– Igen.

– Mit?

– Hogy komolyan gondolod.

– Mindig hallgass az intuíciódra. Mindig igaza van.

Egy ideig csendben ittuk a kávékat. Gombóccá gyűrte a szendvicsek csomagolópapírját, de persze nem dobta be messziről a szemétkosárba, ahogy én tettem volna, hanem felállt, oda ment, és szépen beleejtette, aztán kezével előbb egy helyre húzta az asztalon heverő morzsákat, majd belesöpörte a másik kezébe, és ezt is bedobta a szemétkosárba.

Mintha valamilyen rítust hajtott volna végre. Pontos, lassú, ki-mért mozdulatokkal.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna
Felelős szerkesztő Rostás Eni
Kézirat-előkészítő Hradeczky Moni
Korrektor Tomka Eszter
Műszaki vezető Takács Klári
A kötetet Pintér József tervezte
Kiadványszám 9283
Kner Antikva betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4397-4